

Daan Remmerts de Vries

Tijgereiland

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2013

www.queridojeugdboeken.nl

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek
een werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds

☞ Dit boek is ook verkrijgbaar als e-book.

Copyright tekst en illustraties © 2013 Daan Remmerts de Vries
Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij BV,
Singel 262, 1016 AC Amsterdam.

Omslag Nanja Toebak
Omslagillustratie Daan Remmerts de Vries
Vormgeving binnenwerk Studio Cursief, Irma Hornman

ISBN 978 90 451 1542 9 / NUR 284

Als je maar ver genoeg reist, kom je jezelf tegen.

(spreekwoord)

Dit is India.

Hier wil ik beginnen; hier was ik naartoe gegaan.

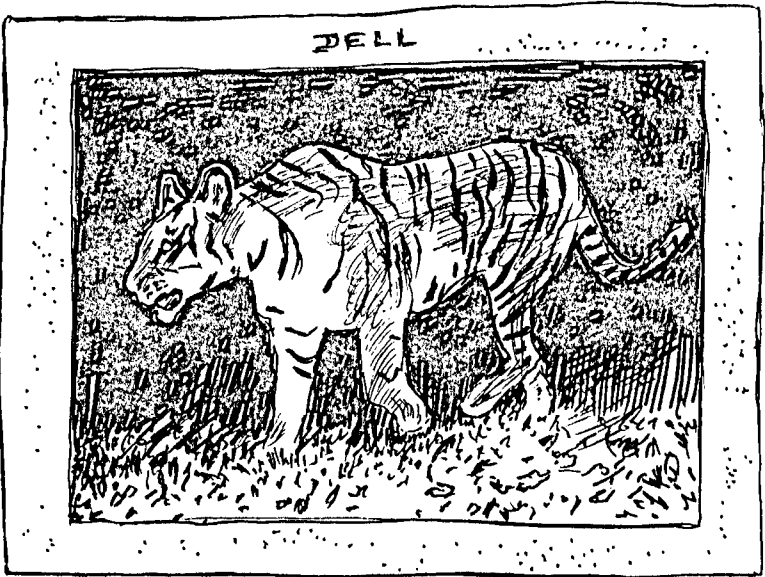
Wat ik hier deed? Eerlijk gezegd, ik wist het niet meer...

Ik had er wel een idee over gehad voor ik hier kwam. Maar, jesus, alles was zo anders gelopen dan ik had gedacht...

Alles loopt altijd anders. Maar ik, wil ik maar zeggen, was hier eigenlijk naartoe gereisd omdat ik naar iets zocht.

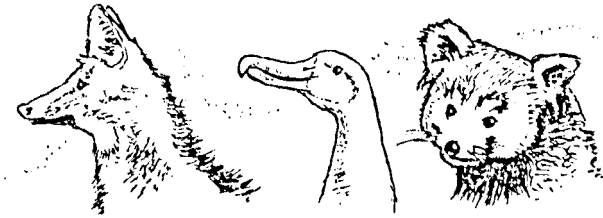

Dit dus! Dit is wat ik zocht.

Niet dat scherm, bedoel ik, maar die tijger.

Ik heb expres dit plaatje zo getekend, en hier neergezet. Want het is zo, geloof ik, dat ik met dat zoeken was begonnen: achter mijn computer. Op mijn bovenkamer, op de zolder van ons huis in Apeldoorn.

DEEL I

Laat ik mijn verhaal vertellen (want daar zit je waarschijnlijk op te wachten). Op een ochtend, het was nog vroeg, was ik weer eens wakker. Ik had dat vaak. Ik sliep wel, meestal; maar als ik eenmaal wakker was geworden kon ik niet in bed meer blijven liggen.

En daar zat ik, in mijn pyjama. Kijkend naar dierensites. Ik bladerde, klikte, klikte weer door. Niet omdat ik zo drifstig aan het speuren was of iets dergelijks. Maar vooral, geloof ik, omdat ik niet wilde nadenken.

Bultruggen...

Albatrossen...

Buidelduivels...

Nevelpanters...

Kleine panda's...

Manenwolven...

Tijgers...

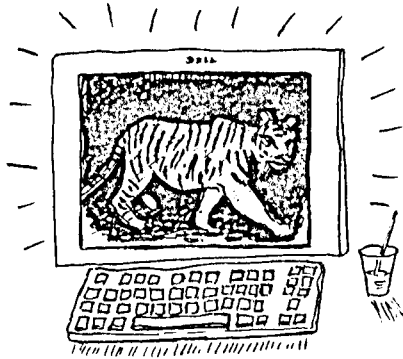
Misschien dat zoeken wel altijd begint met niet meer willen denken. Want denken is iets anders dan doen (en als je nadenkt *gebeurt* er dus eigenlijk niks). Hoe dan ook, die sites leidden me af.

Dieren zijn namelijk gaaf. Ik zeg het maar meteen. Dieren zijn fantastisch zelfs, dat heb ik altijd gevonden.

Dieren zijn vrij, begrijp je? *Wild*.

Dieren proberen soms wel om zich groter of juist kleiner voor te doen – maar eigenlijk zijn ze altijd volkomen wie of wat ze zijn.

Dieren zijn het meest wilde, meest eerlijke wat er bestaat.

Al die dieren die ik die morgen zag schenen nog ergens te bestaan. Ergens op een plek zonder mensen (alleen zo nu en dan een fotograaf).

En ik dacht toen: Dát is dus de echte wereld.

En verder dacht ik dat ik er alles van begreep, door het kijken naar die plaatjes.

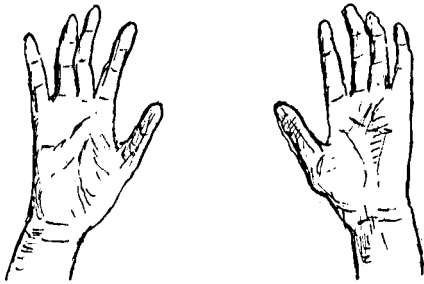
Zo gemakkelijk als dat ook gaat op een computer. Geen gezweet of gesjouw. Geen vaagheden. Alles wat je wilt zien komt onmiddellijk langs gevlogen of gelopen. Met korte, duidelijke teksten, zodat je precies weet wát je ziet.

The Sumatran tiger is an endangered species.

En daar stond dan meteen die Sumatraanse tijger, vlak voor mijn neus. Ik zag hem. Maar eigenlijk, weet ik nu, zag ik geen bal. Want hoe mooi zo'n foto ook was, eigenlijk liet dat beest me koud.

Want een foto is geen beest.

Eigenlijk verlangde ik er alleen maar naar om zo'n dier in het echt te zien.

Ik had wel de namen geleerd op dat soort sites. Met mijn vader. Met hem had ik geoefend op het Engels. Avond na avond had hij me uitgelegd hoe je bepaalde woorden moest vertalen. Hij had me zinnen laten uitspreken. Hij had zelfs dingen voor me opgeschreven. Hij was geduldig toen, echt een goeie vader.

‘Jezus,’ had hij op een keer gezegd. ‘Wat knap, Tijs, dat je dat al allemaal kunt lezen. Great, man! Well done!’

‘Thank you, pap,’ zei ik.

Ik had hem nooit zó hard horen lachen als toen ik een bepaalde Engelse zin van hem moest vertalen. Die zin, die ging zo:

The man was brave in the war.

‘Nou,’ zei mijn vader, ‘hoe zou je dat nou zeggen in het Nederlands?’

‘Simpel,’ zei ik. ‘De man was braaf in de war.’

Daarop begon hij aan een schraperige rokerslach, die telkens luider werd. Serieus, hij *schaterde*. Vanzelf begon ik mee te lachen; zó had ik hem in tijden niet gezien.

Daarna legde hij uit dat *brave* ‘moedig’ was. En een *war*,

dat was een 'oorlog'. Daarna hadden we er samen nog een keertje om gegrinnikt.

'Eigenlijk,' zei hij toen, 'had je het dus goed. Want eigenlijk zijn die dingen min of meer hetzelfde.'

Onzin, dacht ik toen.

Maar dat bedoel ik: daar wilde ik niet aan terugdenken.

En dat doe je dan dus toch. Constant. Terwijl die avond door me heen ging moest ik even glimlachen. Daarna werd ik somber. En weer vroeg ik me af: Hoe heeft hij zoiets kunnen doen?

Ook dát had hij, op diezelfde avond, uitgelegd:

'Tijs...' (had hij namelijk ineens gezegd) 'Je moeder en ik... Het is een beetje op, zo langzamerhand. Ik weet gewoon niet hoe het verder moet. Want, Jezus, leuk is het allemaal niet meer... Nou ja, dat heb je wel gemerkt... En twee ouders die de hele tijd maar ruzie hebben, eigenlijk een soort van *war*, daar zit niemand op te wachten, toch...?'

Dat had hij plotseling gezegd, en hij had een zoveelste sigaret in zijn mond gestoken, hij rookte meer dan ooit.

Het was de eerste keer dat hij kwam klagen tegen mij. Dat hij erover begon, bedoel ik. En ik had maar wat zitten knikken, want ik wist niet precies wat hij nou van me verwachtte.

Pas later, nadat hij was verhuisd, had ik bedacht dat het misschien ook wel iets te maken had gehad met mij. Misschien had ik hem ook wel reden gegeven om zo ontevreden te zijn. Zo had ik altijd mijn spullen laten slingeren door huis. Mijn vader – en dat wist ik – had daar namelijk een hekel aan. Die hield van strak. Van ordelijk. Van geregeld.

En dan waren er nog de bouwplannen...

Jezus, ja, het voorval met de bouwplannen. De nieuwe tekeningen van mijn vader. Hij had ze met de hand gete-